

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1562/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3995/24 од 15.01.2025. године, на седници одржаној 29.05.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3995/24 од 15.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3995/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1517/22 од 29.05.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, за период од 01.03.2018. до 30.11.2018. године, исплати 699,781,59 динара у појединачно опредељеним месечним износима и са законском затезном каматом као у том ставу изреке, на име неисплаћене разлике до двоструког износа плате на основу обављеног рада и временаведеног на раду. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату преко износа досуђеног ставом првим изреке до траженог износа од 867.107,16 динара у појединачно опредељеним месечним износима и са законском затезном каматом као у том ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца уплати разлику припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, обавезно здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености надлежним фондовима и служби за запошљавање, у свему према основицама утврђеним у ставу првом изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на износе из става другог изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове поступка од 335.271,50 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Одлучујући о жалби тужене против означене првостепене пресуде, Апелациони суд у Београду Гж1 3995/24 од 15.01.2025. године је одбио жалбу тужене и потврдио

првостепену пресуду у ставу првом, трећем и петом изреке (ставом првим изреке), одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке) и обавезао тужену да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) је изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да није испуњен ниједан од услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада материјалне штете причињене тужиоцу тако што му је тужена исплаћивала плату у износу нижем од припадајућег, јер је тужилац у утуженом периоду радио у Служби за борбу против организованог криминала и имао право на увећану плату у складу са одредбама чл. 18. чланом Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма и корупције („Службени гласник РС“, бр. 42/02, 27/03, 39/03, 60/03, 67/03, 29/04, 58/04, 45/05, 61/05, 72/09, 72/11, 101/11, 32/13), односно 11. важећег истоименог закона („Службени гласник РС“, бр. 94/2016) и члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“, бр. 14/03, 67/05, 105/05, 114/14). Питање исплате плате у складу са наведеним прописима довољно је разјашњено, а правни став о томе заузет и изражен у бројним одлукама овог суда. Образложење побијане пресуде за одлуку о основаности тужбеног захтева не одступа од одлука нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за уједначавањем примене нити новим тумачењем права. Осим тога, ревидент указује на чињенична питања конкретног спора што не може бити предмет разматрања у поступку по ревизији. При том, ревизијски суд није овлашћен, како то произлази из одредбе члана 395. ЗПП која се сходно примењује и у поступку по ревизији на основу члана 419. ЗПП, да преиначи другостепену пресуду на штету стране која је једина изјавила ревизију. На основу изложеног, а како нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно новог тумачења права, одлучено је као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијанег дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора очигледно не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**